

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Secretariaat: Buitenrustplein 21, Voorburg, Tel. 728315

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Zondaggroep I,
6 mei 1962.

Goedenmorgen, vrienden.

Als ik naar een titel zou moeten zoeken voor het onderwerp, dat ik deze morgen met u wil bespreken, zou ik waarschijnlijk teruggrijpen naar het Latijn: "De principio unione", ofwel: Het beginsel der eenheid.

Wanneer wij ons bezighouden met de oude leerstellingen en ons begeven in de richting van de vernieuwing van deze dagen, dan zien we steeds weer de strijdigheid tussen het verdeelde Al en de harmonie, de cosmische eenheid. Het is duidelijk, dat het principe van eenheid niet slechts zo maar bestaat. We kunnen nu wel zeggen, dat het een cosmische wet is; maar zelfs indien dat het geval is, kunnen we nog niet verklaren, waarom dit principe praktisch van het begin der tijden af de mensheid heeft beheerst, zodra zij greep naar het magische, het esoterische of het religieuze. Wij zien in de betiteling van godsdiensten ook vaak iets dergelijks. Waarom spreekt men b.v. in het Katholicisme van Una Sancta, de ene heilige? Ik geloof, dat wij dit als volgt kunnen verklaren:

Overall, waar verdeeldheid is, zijn tegenstellingen. Een tegenstelling kan op zichzelf zeer mooi zijn. Wanneer er geen contrasten zijn, is de wereld leeg; ze heeft geen betekenis. Op het ogenblik echter, dat we niet die wereld willen beleven, maar hetzij de werkingen van het Al, hetzij de eenheid met het Goddelijke willen verwerklijken, zijn die tegenstellingen voor ons evenvele hinderpalen.

Het is misschien wat voorbarig te stellen, dat de mens die hinderpalen der verdeeldheid eens zal overwinnen. Toch zal het principe van eenheid altijd moeten uitgaan van de gedachte:

Wanneer wij een tegenstelling opheffen, komt daarvoor in de plaats een harmonisch aspect. Elk harmonisch aspect op zichzelf betekent weer een samenhang, waardoor de eenheid (dus het grote geheel) in staat is werkingen tot stand te brengen, die uit de verdeeldheid nimmer zouden voortkomen. Wij treffen dan ook in oude bezwingen en toverformules de gedachte aan eenheid, heel vaak aan: "Ik ben één met U, o machtige Bel-sazar." Ergens anders: "Ik ben de herrezen Osiris."

Dat zeggen ze niet voor niets. Men gebruikt in die oude toverformules en toverspreuken de vereenzelviging met de grotere krachten of met de Godheid om daarmee a.h.w. de eenheid te bevestigen. De eenheid, die veel machtiger is dan de mens alleen ooit zou kunnen zijn.

Aan de andere kant treffen we ook weleens bezwingen aan, die van het tegendeel uitgaan:

"Wat zoudt Gij zijn, o Machtige, indien ik U verwerp?

Want zo ik niets ben zonder U, Gij zijt niets zonder mij en kunt U niet uiten.

Waar is Uw macht, indien mijn handen weigeren u te dienen?

Waar is Uw kracht, indien mijn geest niet één is met de Uwe?"

Met andere woorden: Hoor eens, waarde vriend in de geest of waarde godheid of waarde demon, je helpt mij nu wel, maar zonder mij ben je ook niets waard. Alleen samen betekenen we iets. De gedachtengang, hoe vreemd ze ook moge zijn, berust op feiten, die de mens in zijn eigen wereld constateert. U kent allemaal dat bekende voorbeeld van de rijshoutjes.

Een man had zeven zonen. Hij zei, dat ze altijd samen moesten blijven en werken. Ze wilden dat niet geloven. Toen nam hij zeven rijshoutjes en zeide: "Breek één zo'n houtje." Nu, dat ging gemakkelijk. Toen nam hij de zeven takken bij elkaar en zei: "Breek ze nú eens." Dat ging niet.

Eenheid is macht, eenheid is kracht. Eenheid in samenwerking betekent een bereiking, die ver uitgaat boven alles, wat de eenling ooit kan volbrengen.

Denk eens aan een team, aan teamwork. Je komt terecht in laten we zeggen een hospitaal. Als daar gewoon een armzalige arts is - met alle respect overigens voor zijn geleerdheid en standing - dan is de kans heel groot dat hij niet gespecialiseerd is op elk terrein. Ze brengen hem nu samen met iemand, die speciaal röntgenoloog is; die dus de röntgen-afdeling beheerst en precies kan interpreteren wat er op de röntgenfoto staat; vervolgens is er iemand, die uw persoonlijke en lichamelijke gesteldheid nagaat, die uw kwalen constateert; er is iemand, die zich speciaal bezighoudt met operaties; er is iemand, die zich tijdens de operaties weer speciaal zal bezighouden met de verdoving: de narcotiseur. En zo kunnen we doorgaan. Omdat al die mensen samenwerken, kan men meer werk in kortere tijd verzetten en - mits ze allen natuurlijk precies doen wat ze moeten doen en niet de hand ermee lichten - zal het geheel ook betere prestaties kunnen leveren dan de eenling.

Deze gedachten van de nieuwe tijd en de bezweringsen van de oude tijd wijzen ons weer in de richting van het principe van eenheid, het principe, waaraan we niet kunnen ontkomen.

Nu zult u zich afvragen in welke zin die eenheid het belangrijkste is. De eenheid bestaat cosmisch. Voor degenen, die daarvan niet helemaal op de hoogte zijn, zou ik nog willen verwijzen naar j.l. vrijdag, waar dit principe van eenheid ten dele ter sprake kwam.

De gedachte, dat wij deel zijn van één groot geheel en dat het grote geheel de volmaaktheid is, is niet zo oud. Ik meen, dat deze gedachte van eenheid het eerst is voortgekomen uit de filosofieën in de periode van even vóór Christus, die we aantreffen zowel in Alexandrië (in Griekenland) als - en misschien ook wel belangrijk - in Jeruzalem en omgeving. Deze mensen gaan dus de cosmos als een geheel bezien. Voor die tijd dacht men eerder aan kleinere eenheden - zoals de staat, de familie - elk met hun eigen goden en eigen krachten. Dit grote geheel is volmaakt; d.w.z. het kan alles. Hoe meer ik deel ben van het geheel, hoe meer ook ik - dank zij het geheel - alles zal kunnen.

Het grote geheel weet alles, wat in dat geheel gebeurt. Hoe meer ik deel ben van dat geheel, hoe meer ik zal weten. De krachten van het geheel en het weten van het geheel zijn bovendien in staat om mijn eigen wezen a.h.w. boven mijzelf te verheffen. En denkt u nu niet, dat elke oude esotericus en magiër die eenheid alleen maar heeft gezocht vanwege dat grote geheel. Menigeen heeft het voor zichzelf gedaan en er zijn daardoor dan ook heel wat fouten ontstaan. Maar allen hadden toch wel één besef: Wij moeten uitgaan van het grote geheel, van de eenheid, willen wij iets bereiken.

Dan komen we plompverloren in de moderne tijd terecht. Wat valt ons in de eerste plaats op? Dat de scheiding, die men tussen mensen, standen e.d. aan het maken is, steeds hoger dreigt te worden. Er zijn steeds meer wetten, die de mensen van elkaar verwijderen. Er zijn meestal machtige groeperingen, die zich alleen maar ten doel stellen iedere andere groepering

van hun leden verwijderd te houden. We vinden ijzeren gordijnen, bamboe gordijnen enz. enz. kortom, we vinden verdeeldheid te over. Verdeeldheid is machteloosheid. Een verdeelde mensheid kan weinig bereiken. Een voorbeeld:

Op het ogenblik worden in 5 à 6 landen precies dezelfde onderzoeken gedaan. Zou men overal kunnen beschikken over de resultaten, die anderen reeds hebben bereikt, dan zou men gezamenlijk ongeveer een 60 à 70 jaar wetenschappelijk onderzoek achterwege kunnen laten. Men zou die tijd al vooruit zijn.

Geestelijk is het alweer precies gelijk. Daarom mogen we stellen, dat het principe der eenheid in zeer sterke mate moet worden uitgedrukt in de moderne tijd. En het mag dan niet worden uitgedrukt door een bepaalde klasse, een bepaalde groep of een bepaalde soort. "Arbeiders aller lander der wereld, verenigt u" is een mooie leus; maar het zijn alleen de arbeiders. In feite wordt er verdeeldheid geschapen in plaats van eenheid.

Nu kennen we in die oude magie nog een ander verschijnsel. Wij zien nl. dat op een gegeven ogenblik de wereld uiteen valt - volgens die beschouwingen - in twee delen. Het ene deel is absoluut zwart-magisch en sterk georganiseerd; het andere deel is wit-magisch en wat minder sterk georganiseerd, maar daardoor weer lichtender en machtiger. Die twee krachten zijn aan elkaar gewaagd; het is een soort evenwicht. En we zien heel veel mensen, die uit een soort voorzichtigheid het duister vereren en ondertussen proberen met het goede toch ook goede vrienden te blijven. Daaruit kun je weer iets aflezen.

Hoe sterker bepaalde groepen tegenover elkaar staan, hoe groter hun macht wordt en hoe groter in feite de verdeeldheid wordt, omdat immers grotere machtselementen, grotere kennis, groter besef tegenover elkaar komen te staan. Het principe der eenheid kan dan ook nimmer uitgaan van een beperkte vereniging, van een beperkte samenwerking, een beperkt streven naar eenheid. Op het ogenblik, dat een beperking optreedt - hetzij door degenen die de eenheid nastreven te verheffen boven anderen, hetzij door hun bijzondere eigenschappen toe te kennen of hen te beschouwen als bestrijders van anderen - zal de eenheid zelve geschaad en niet gebaat worden.

Dit alles wordt in deze dagen buitengewoon belangrijk, omdat we te maken hebben met een groot aantal z.g. massa-reïncarnaties.

Een massa-reïncarnatie, dat weet u misschien, is een groot aantal mensen uit een bepaalde periode en dus vaak ook uit een gelijksoortige ontwikkelingsfase, die weer op aarde leven. Ze kennen elkaar natuurlijk niet. Het is niet zo, dat je denkt: "O God, daar gaat Ptolemeus, die ik in het jaar 746 v. Chr. heb gekend en daar loopt Astendra, die ik ook al heb gekend in die tijd"; maar ergens is er toch een band. Een band, die wordt gevormd door het bewustzijn, door de gezamenlijke voorschooling (het vorige leven dus) en ook wel de gezamenlijke instelling (het streven), die het normaal gevolg zijn van het bestaan in een bepaalde stoffelijke periode, gevolgd door geestelijke ontwikkeling.

Nu kunnen we natuurlijk niet zeggen, dat al die groepen onmiddellijk een eenheid kunnen bereiken. Daarvoor zijn hun principes en bestrevingen te verschillend. Ze kunnen hoogstens zoeken naar een soort grootste gemeene deler, de meest sterke bindende factor, die allen nog tot eenheid kan maken; maar verder dan dat kunnen we niet gaan. Gaan we echter uit van de idee, dat juist in deze groepen de gedachte aan eenheid steeds sterker zal groeien en dat deze groepen in het bijzonder geschikt zijn om tot samenwerking te komen, dan geloof ik niet dat we overdrijven, wanneer we zeggen: "Er zijn nu vele geïncarneerden uit de Isis-periode." We bedoelen daarmee dan, dat er een groot aantal mensen zijn, die kunnen samenwerken. Het is niet zeker, dat ze het zullen doen, maar ze kunnen het. Wanneer we daarna zeggen: "Er zijn een groot aantal geïncarneerden uit de Griekse periode," dan betekent dat, dat ook die mensen kunnen samenwerken. En zeggen we ver-

volgens: "Er is nog een reïncarnatiegroep uit de Renaissance," dan betekent dat, dat ook die kunnen samenwerken. Het typische is, dat binnen deze groepen ofwel een absolute aanvaarding dan wel een absolute verwerping optreedt. Tussenfasen zijn praktisch niet mogelijk.

Wanneer in dergelijke groepen het begrip van eenheid begint te groeien, zullen zij ten dele teruggrijpen naar oude gebruiken; zij keren terug tot oude filosofieën en gedachten en zullen daardoor soms menen meer waard te zijn dan anderen. En dan komt het zelfbedrog in het spel, waardoor ze eigenlijk de werkelijkheid verwerpen. Dat isoleert die mensen dan weer en in hun eenzaamheid komen ze in verzet tegen de gehele wereld.

Waar die samenwerking echter wél plaatsvindt, daar ontstaat dan een oude eenheid. Wanneer die oude eenheid zich nu isoleert van de wereld, zal ze een tegenstelling vormen tot andere groepen en zal er b.v. tussen de Grieken, de Egyptenaren en de Indiërs een strijd gaande zijn, als zij tezamen werken. Wanneer zij zoeken naar wat zij als gemeenschappelijk belang kennen in deze wereld, vormen zij een steeds groeiende macht.

Nu zal er op een gegeven ogenblik dus een samenwerking kunnen ontstaan, die gericht is op de wereld. Maar die samenwerking zal, indien zij naar buiten toe te grote eisen stelt, ongetwijfeld wederom een afstoting kunnen veroorzaken en daardoor een vergroting van strijd in plaats van een winnen van harmonie en vrede. Men zou dus op de volgende wijze moeten werken: De groep neemt alles aan, wat buiten haar bestaat; men verwerpt niet, men accepteert. Die aanvaarding is een van de moeilijkste principes, die er bestaat, dat weet u wel. Maar goed, men moet alleen datgene aanvaarden, wat buiten het "ik" bestaat; men mag het niet veroordelen of verwerpen. Men kan hoogstens zeggen: "Ik ben hiertegenover neutraal, het zegt mij niets." Of men kan zeggen: "Ik kan het aanvaarden, ik kan eraan meewerken." Welke keuze men ook maakt, men zal in ieder geval dus kunnen absorberen wat buiten het "ik" ligt. De groep kan zo in haar eigen streven en werken steeds meer zelfs schijnbaar tegengestelde of schijnbaar vijandige factoren opnemen. Ze groeit verder; zij verzet zich tegen niets. Maar door haar innerlijke kracht is ze in staat om steeds meer groepen a.h.w. in zich op te nemen. Zo ontstaat een praktisch ongelimiteerde groei.

Wanneer die groei - zoals dat in deze dagen zal gebeuren - alle beperkingen en grenzen, die normaal bestaan gaat doorbreken, dan zien we op aarde een soort internationaal web ontstaan. Het kent geen grenzen meer van land, landsaard, ras en godsdienst. Politieke verschillen zijn van minder belang dan een gezamenlijk streven. Dit netwerk is vaak ondergronds. Zo iets als de worteldraden, waaruit bij de juiste weersomstandigheden overal de zwammen omhoog komen (een soort schimmel misschien) of als zuurdesem in het deeg; er is dan geen uiterlijk kenteken van de eenheid. Zodra deze eenheid uiterlijk kenbaar wordt, zal ze verzet wekken. Zij blijft dus een verborgen eenheid.

Deze verborgen eenheden of harmonische werkingen worden vaak aangeduid met het verborgen rijk, het verborgen priesterrijk of het ondergrondse rijk. Dit betekent niet, dat het bijzonder heilige of bijzondere dingen zijn. Het wil alleen maar zeggen, dat er dus op een gegeven ogenblik onder de overal kenbare verschijnselen een onzichtbare tendenz werkzaam is. Deze tendenz verbreidt zich steeds sterker en zal haast onwillekeurig en zonder dat ze daarin zelfs direct strijdvaardig behoeft te zijn invloed gaan uitoefenen op alle anderen. Die invloed betekent dat alles, wat uiterlijk is, zich haast onmerkbaar en heel langzaam wijzigt. Die wijziging maakt het weer mogelijk dat zonder directe tegenstrijdigheden steeds meer van het verborgen rijk, van de verborgen keten, zichtbaar wordt. Op den duur zullen dus wereld en verborgen rijk samengroeien. Op het ogenblik, dat dit gebeurd is, bestaat de harmonische eenheid van het geheel. Daarin is elk individu vrij, vergeet dat niet. Elk individu behoudt zijn eigen kwaliteiten en eigenschappen; het heeft zijn eigen inzichten. Er bestaan nog verschillen, maar deze worden niet meer gemaakt tot directe tegenstellingen; ze worden eerder

een elkaar aanvullen, een samenwerken waar dit mogelijk is.

Ik heb u dit alles verteld, omdat we voor deze keer zo gelukkig zijn een gastspreker te kunnen introduceren. Ik heb deze gastspreker verzocht u op deze morgen een beschrijving te geven, een zeker inzicht dus in één van de oudste groepen, die altijd tot het verborgen rijk heeft behoord.

U moet wel begrijpen, dat het een inwijdingsgroep is geweest. Deze inwijdingsgroep stamt uit een tijd, die eigenlijk nog vóór de grote Egyptische beschaving ligt en welke haar hoofdzetel lange tijd in Egypte heeft gehad. Ze is weer een onderafdeling van de grote Witte Broederschap. Maar omdat ze in verschillende tijden haar eigen inwijdings- en verbreidingsprocedure heeft gebruikt, daarbij steeds weer strevende naar die grote eenheid, heeft men m.i. daarin wel bijzonder fraai illustratief materiaal voor de zaak van deze eenheid, deze groei. Voordat ik deze spreker nu aan het woord laat, wil ik nog het volgende opmerken:

U moet heel goed begrijpen dat de eenheid, die hier waarschijnlijk wordt beschreven, de rituelen, de samenhang, de samenstelling, eigenlijk onbelangrijk is. Het gaat eerder om een begrip van de noodzaak tot samenwerking; de wijze waarop men zich dit eens heeft voorgesteld; de wijze waarop dit ook in deze dagen bereikbaar en mogelijk is. U zult te maken krijgen - naar ik meen - met beschrijvingen van tempels, van riten, van opbouw en samenstelling. Deze zijn interessant; maar doet u me één genoegen: denkt u iets verder na dan alleen maar het interessante, want dan pas zult u de zaak van de eenheid werkelijk kunnen beseffen. Wat nl. in de oudheid was, herleeft in deze dagen. Wat in een ver verleden begon, kan in deze dagen verder worden voltooid. Niet voor niets leeft u in een tijd van vernieuwing. Deze vernieuwing betekent niet de verwerping van het oude, maar de vervolmaking van datgene, waarover onze gastspreker u nu zal gaan vertellen.

--

Goedenmorgen, vrienden.

Men heeft mij verzocht om u iets te vertellen over de oude Ring (de oude bestrevingen der eenheid), zoals deze bestonden in de vroege tijd van de maan-verering, de zonne-verering, de tijd dat de Bond van de Ster eigenlijk haar eerste werk begon in de gebieden van Noord-Afrika en later rond de Middellandse Zee. Ik kan u moeilijk een indruk geven van dit geheel, als ik niet eerst probeer u duidelijk te maken, hoe in de verborgenheid van de tempel werd geleefd en gewerkt. Ik moet u ook vertellen wat de Ring eigenlijk is.

Deze Ring bestaat uit een reeks z.g. harmonische ketens of gesloten ringen. Men stelt zich voor, dat deze gezamenlijk de schakels zijn van een ketting, die de gehele wereld omvat, die de hemelen bindt met de aarde en waarin de goden en de mensen zitting hebben.

Een Ring bestaat over het algemeen uit een aantal priesters of priesters-teressen, die weer een leider hebben.

De naam "ring" is niet uit de school zelf voortgekomen, maar was een bijnaam. Er werd nl. een zegel gebruikt; en in de tijd, dat het plakzegel en het beginnend rolzegel nog mode waren, werd hier een speciale vinger-ring met een ovale plaat gebruikt. Op deze plaat waren dan gesneden stenen bevestigd. De bijzonderheid ervan was, dat bepaalde hogepriesters een ring bezaten, waarop twee schijfjes geslepen tourmalijn waren bevestigd. Tourmalijn werkt zoals u weet polariserend; wanneer men haar dus een slag draait, lijkt ze zwart, laat geen licht door en kan met een enkele beweging weer doorzichtig worden. Het schijnt dat juist dit kenteken van enkele gezaghebbenden de belangstelling van de massa gevangen heeft gehouden. Dit z.g. wonder heeft dan ook de naam gegeven aan het genootschap.

De verborgen tempel moet u zich niet voorstellen als een tempelhal. Wanneer u daar aankomt, vindt u wat schuin oplopende muren van tegelsteen en versterkt met doornbossen en staken; het is eerder een soort veste. Een riviertje stroomt door de muur heen naar het terrein van de tempel. De poort doorschrijden is eenvoudig. Men komt op een voorhof waar twee lagen hoog (voor deze tijd een grote prestatie) een aantal hallen zijn gebouwd, waarin priesters, geleerden, raad geven aan allen, die dit begeren. Verdergaan dan dit is praktisch onmogelijk. Er is maar één toegang tot de z.g. verborgen tuin of verborgen tempel. Zou u hier door deze poort gaan, dan doorschrijdt u driemaal achtereen een wigvormige poort, die kan worden afgesloten met zware houten deuren (in Egypte iets bijzonders) en die wordt verdedigd door priesters, krijgers van lagere kaste.

De tempel zelf is als volgt: De laatste poort doorschrijdend staat u in een soort open hal, die uitloopt op een soort plein. Dit plein is beplant met bloemen. Wij vinden er verder enkele rustbanken. Gaat u vandaaruit verder, dan treedt u binnen in een hal waar de zuilen langzaam maar zeker overgaan in muren. Het is een langwerpige zaal en u betreedt haar, als u eerst driemaal drie treden bent opgegaan. Na een ogenblik verdergegaan te zijn komt men aan een lager gelegen gedeelte. Dit bereikt men door zeven treden af te gaan. Daar vindt men een vijver. In deze vijver bloeien enkele heilige bloemen. Verder dient zij tot het weerkaatsen van bepaalde sterren en hemellichamen. Het dak is open.

Ge kunt hier verblijven en bevindt u dan in de z.g. Zaal van Meditatie en Overweging. Hier vinden gezamenlijke gebeden plaats; hier worden geleerde gesprekken gehouden; hier worden ook vaak bepaalde proeven op magisch-chemisch gebied gedemonstreerd. In vele opzichten heeft deze hal iets van een primitieve universiteit, waar verschillende professoren hun college geven.

Aan het einde kunt u echter uit de diepte wederom zeven treden klimmen en zo een omlopende verhoging bereiken. Door nog drie treden te stijgen ontdekt u dan een tweede zaal, die als een korte poot van een L aan deze langwerpige zaal is gebouwd. In deze zaal wordt de hoogte in het midden bewaard, maar daalt men aan de zijkanten af naar een aantal nissen, waarin stenen banken staan. Men bereikt deze door wederom driemaal drie treden af te gaan, maar men bevindt zich altijd nog één trede hoger dan wanneer men in de tuin zou staan, zodat men boven de z.g. werkelijke wereld staat.

Op de verhoging - gericht naar de pool, dus precies noord-zuid georiënteerd - vindt u een altaar. Op dit altaar worden offers gebracht van bloemen, vruchten en vruchtensappen of van bier, tempelbier. Wijnen, werkelijke wijnen kende men toen nog niet, althans niet in dit land. De broeders en zusters van de Ring plegen hier ook samen te komen voor hun grote plechtigheden.

Deze plechtigheden gaan gepaard met bepaalde rituele dansen en voorstellingen. Zij komen afzonderlijk samen; elke groep bevindt zich dus op hun deel van de verhoogde vloer. Wanneer eenmaal de plechtigheid ten einde is, zal hetzelfde voedsel, dat als offer werd gebracht, ook worden uitgedeeld aan alle aanwezigen in deze korte zaal. Zij mengen zich onder elkander en begeven zich meestal na het gebruik der maaltijd naar de lager gelegen nissen.

Hier heeft u dan een tempel-beschrijving. Hij is hoog, maar niet zo hoog als uw moderne kerken. Zo hoog kon men niet bouwen. Hij bezit geen vensters maar alleen lichtopeningen, die door de architecten wel zeer nauwkeurig zijn georiënteerd op de omloop van zon en sterren, zodat een bepaald licht altijd de tempel bereikt.

In de tempel zelf vinden tweeërlei plechtigheden plaats. De eerste is de z.g. universele plechtigheid. Zij is voor allen toegankelijk en wordt besloten met een maaltijd, zoals is beschreven. De tweede is een plechtigheid, die alleen bij bepaalde maanfasen wordt ge-

houden; ze is de z.g. besloten plechtigheid der aarde.

De Ring zelf, de priesterschap, bestaat steeds uit groepen wijsgeren en geleerden. De verdeling is hier meestal als volgt: Het hoofd van elke groep is iemand, die tot een hogere graad van inwijding is doorgedrongen. Hij geldt als geestelijke leider en heeft over het algemeen een direct contact met bepaalde krachten van goden of geesten. Hij is in staat bepaalde bezweringen te verrichten en beheerst redelijk vele magische procedures. Hem staan terzijde: een geleerde, die zich speciaal met de geneeskunde heeft beziggehouden; en aan de andere zijde een priester of priesteres, die zich heeft gespecialiseerd in het z.g. zien: een ziener of zieneres. De overige groep is meestal tot een aantal van twaalf (met de leider mee soms ook dertien) zo opgebouwd, dat elk der aanwezigen een eigen bekwaamheid bezit. Er is niemand, die geen specialiteit heeft.

Men kan niet tot deze verborgen groepen toetreden, men kan dus geen deel uitmaken van het verborgen rijk, als men niet eerst bepaalde proeven van bekwaamheid heeft afgelegd. Want dezen zijn immers bestemd niet slechts om leiding te geven aan allen, die hulp van node hebben, maar zij moeten die leiding ook verantwoord geven; en daartoe moeten zij dus bepaalde wetten erkennen. Die wetten kun je niet erkennen, als je geen inwijding hebt ondergaan en geen studie hebt gemaakt van de voor de mens noodzakelijke wetenschappen. Over het algemeen zijn dan ook aanwezig: sterrenkundigen of wichelaars; mensen, die zich speciaal met de tekens van het weer, het beheersen van waterlopen, het voorspellen van overstromingen, bezighouden; mensen, die gespecialiseerd zijn op het gebied van landbouw; mensen, die gespecialiseerd zijn in psychologie; terwijl er ook nog anderen als schrijvers, kenners van kruiden e.d. aanwezig zijn. Elke functie kan door een priester of priesteres worden waargenomen; dit is van geen belang. Belangrijk is slechts dat men over een zekere kunde en een zekere inwijding beschikt.

De gedachte, waarop dit alles is opgebouwd, kan ik misschien het best als volgt omschrijven:

Wanneer wij met elkander werken en streven en wij betreden de verborgen tempel, dan zijn wij allen als één. De term "broeders en zusters", die hier wordt gebruikt, wordt niet alleen in de nu gangbare maar ook in de Egyptische zin gebruikt. Zij betekent een absolute verbondenheid en een absolute verplichting. Een ieder is vrij om uit te treden. Maar degene, die het verborgen rijk verraadt, zal daardoor voor zichzelf zodanige storingen opwekken, dat hij (naar men zegt door de hand der goden) wordt gedood. Het rijk zelf houdt zich bezig met het ontwerpen van plannen, die tot in de verre toekomst reiken.

Ik zou uit bepaalde rituelen enkele woorden willen aanhalen in de hoop dat ik hiermede het beeld van deze groep verduidelijk. De termen - dat moet ik er wel bij zeggen - zijn natuurlijk de gangbare termen van Egypte, terwijl ook gangbare godennamen worden gebruikt. Zij verbergen weliswaar vaak andere begrippen en worden dus tot een geheime taal, maar men kan zich niet veroorloven afwijkende namen en stellingen te citeren, opdat niet degene, die daarvan kennis krijgt, te snel de ware geaardheid van deze Ring zou kunnen doorgronden. Dit komt in het ritueel tot uiting.

De aanroep, die buitengewoon interessant is, luidt als volgt:

"Ik ken U, grote Kracht van licht.

Gij zijt de zon; en als de zon zijt Gij de Vader,
Die behoedt, beschermt en schenkt, maar ook straft.

Gij zijt als het licht der maan.

Gij zijt de aarde die voortbrengt, de natuur die
vruchtbaar is.

Gij zijt het leven dat vreugde wordt.

Wij erkennen U in heel Uw wezen, wij aanvaarden U in
al Uw kracht, maar ziet, Uw licht is in ons gebroken."

Een typische opvatting, omdat het gebroken licht wel wordt gebruikt om verschillende graden van priesterschap aan te geven bij de Ammon- en Re-tempels, maar de term wordt hier gebruikt om de diversiteit van kracht en verschijnsel aan te geven.

"Wij, elk in eigen kleur en eigen graad, zijn één in U.
Gij hebt ons verscheiden gemaakt; in U zijn wij wederom één.
Wij erkennen de waarheid van Uw wezen.
Wij offeren U de vruchten van deze aarde; de sappen van deze aarde en de wateren van deze aarde.
Wij offeren U het weten en het denken, dat in ons leeft, de kennis die wij hebben bereikt, want in U zijn wij één en wij zijn één met U."

Dit gaat vaak vooraf aan de broederschapsmaaltijd. De rituelen blijken hier dus wel degelijk het begrip van eenheid uit te drukken.

In de z.g. kleine dienst, die alleen voor groepen van de meer ingewijden wordt gehouden, treffen wij nog enkele andere incantaties en spreuken aan, waaruit ik u enkele fragmenten weergeef.

"Gij zijt zonder einde; voor ons echter wisselend duister en licht.
Gij zijt kracht; voor ons wisselend sterkte en zwakte.
Gij zijt blijvend; wij zijn Uw slaven gebonden aan de tijd.
Maar Uw wezen is in ons en wij zijn één met U.
Wij bevestigen deze eenheid." (bepaalde rituelen.)

Daarna krijgen wij het volgende:

"In de eenheid met U ben ik dag en nacht.
Ik sta boven de tijd en buiten alle dingen.
En ziet, uit Uw macht en Uw wezen en eenheid zeg ik de ordening en de regel.
De wet, die Gij hebt gesteld, zal ik volvoeren tot aan het einde der tijden.
En uit U zal groeien het rijk en de eenheid, waarmee gesloten wordt de band tussen Uw wezen en onze krachten."

Een zeer interessant punt, omdat hier dus de incantatie wijst in de richting van een eeuwig plan.

Ik besluit met een laatste deel uit een van de z.g. oden, gezangen, die voor en na bepaalde religieuze schouwspelen werden voorgedragen of gezongen.

"Gij zijt het begin; en in U was ik.
Gij zijt het einde; en in U zal ik zijn.
Gij zijt; en ik ben één met U.
Want mijzelf zijnde, erken ik Uw wezen en kracht.
Gij spreekt door mij, Gij handelt door mij.
Niet mijn kracht doch Uw kracht,
niet mijn wezen doch Uw wezen zal vervullen.
Zo verbind ik alle tijden.
Zo verbind ik leven en dood.
Zo breng ik in Uw naam en uit Uw wezen de vol-einding tot stand."

Hier wordt de Ring kennelijk omschreven, zij het niet in de zin, waarin de naam ontstond.

De Ring, de heilige Orde van de Ster, stelde zich ten doel om het begin en einde der tijden, het ontwaken en de absolute bewustwording met elkaar te verbinden; en wel door uit de eenheid en samenwerking een steeds intensere eenheid met het Groot-Goddelijke mogelijk te maken.

Bedenk wel, dat deze gedachten, die voor u aanvaardbaar en misschien normaal klinken, vele duizenden jaren geleden wel zeer uitzonderlijk waren. Zoals ook de tempels, bekleed met geslepen steen, het systeem van trappen en verdiepingen, van tuinen en zelfs labirynthen in die dagen zeer bijzonder mocht heten. Ja, zelfs de vesting, haar verdediging en haar magische

bescherming, waren in die dagen niet elders bekend.

Deze priesterschap, dit genootschap van de Ring, maakt deel uit van het geheel dat bekend staat als het verborgen priesterrijk. Het verborgen priesterrijk nl. is het voortdurende contact met de goddelijke Kracht, waardoor de kracht Gods op aarde wordt geopenbaard. Het hindert niet welke naam men geeft aan zijn God. Of ik spreek van Jehova of van Allah, van Brahma of van Re, er is geen verschil. Want de kracht, die is in begin en einde, is gelijk. Het verborgen priesterrijk leeft deze kracht op aarde. Maar het kan deze kracht slecht tot uiting brengen, wanneer uit de beheersing en de overgave van de mens aan het eeuwige de werkelijke eenheid, een band met het Eeuwige, ten volle ontstaat.

In vele vormen heeft dit rijk zich voortgezet. En al spreekt men in deze dagen niet meer over de Ring of over de Orde van de Ster, toch bestaan deze beide als deel van dit priesterrijk nog voort.

Zoals eens de kleuren zelfs een rol speelden in de hallen; zoals men zocht naar de groene tinten van de geslepen kalksteen, terwijl men het bekken der weerspiegeling zelf het diepste zwart gaf, dat er te vinden was; zoals men in de tempels zelf de rookkleurige vermenging van blauw en wit gebruikte voor de plaats der zeteling, het smetteloze wit voor het altaar en voor de achtergrond zoveel mogelijk een geelachtige tint, zo gebruikt men in deze dagen de verschillende mogelijkheden van uw wereld. Altijd weer blijft het oude en het nieuwe één, omdat deze band reikt over alle tijden.

Het valt mij moeilijk u duidelijk te maken waar het gezag ligt, waar de wet en waar de zin der dingen.

Gij beklimt, wanneer gij de tempel binnengaat, driemaal drie treden; omdat 3 x 3 de fasen zijn, waarin de mens zijn leven kan ontwikkelen en overzien. Wie wil treden in het rijk der hogere waarheid zal allereerst moeten leren werken. Hij zal moeten leren te kennen wat buiten hem is en zal de God moeten erkennen, Die in hem is. Wanneer gij afdaalt en gij daalt 7 treden af, dan daalt gij af tot uw eigen aarde. Volgens de oude voorstelling regeren op die aarde bepaalde cosmische Heren, die identiek zijn met de bewegende sterren aan de hemel: de planeten.

Wanneer gij in de weerspiegeling de waarheid vindt, dan erkent en ondergaat gij de invloed van de werelden der planeten, maar gij schrijdt hoger. Nogmaals gaat ge 3 treden op, opdat de afronding bekend zij, opdat gij nu - staande boven de werkingen uit het Al - kunt treden in het aanvaarden van het Al, het beseffen van het Al en het uitdrukken van het Al.

En zo is het feest der broederschap en de offerande deel van een op zeer hoog niveau a.h.w. plaatsvindende plechtigheid.

Het altaar verheft zich zelf boven deze ruimte en is - ofschoon niet door treden daarvan gescheiden - het beeld van het Goddelijke, dat alleen degenen, die zich daaraan volledig overgeven, kunnen bereiken en waarin een uitwisseling van krachten alleen dan mogelijk is. Daarom ook zijn de offers op het altaar en de maaltijd van de broeders en zusters van precies dezelfde samenstelling; want men deelt in de eenheid.

Wie echter dit alles wil uitdrukken, wie wil terugkeren tot zijn wereld, hij daalt wederom 9 treden af; want hij moet terugkeren tot het menselijk bestaan, de menselijke waarden, de menselijke mogelijkheden. Hij blijft echter meester over de planeten en daardoor is hij ene trede of ene graad van inwijding verheven boven de anderen.

Dat was de symboliek der oudheid. Maar ook in deze dagen mag worden gezegd dat hetzelfde nog geldt.

Wie meester is over zichzelf en toch zelf de vervulling van de goddelijke krachten - ook op stoffelijk niveau - tot stand brengt, wie werkt en leert en de gaven bezit waarmee hij de mensheid kan dienen, maar deze gaven toch ondergeschikt maakt aan het geheel waarin hij werkt, die kan op de juiste wijze binnen het verborgen rijk werken. Hij kan helpen om uit het

geheel en uit de eenheid met alle dingen de werkelijkheid van de niet voor allen geopenbaarde Godheid te manifesteren over geheel de wereld en in alle werelden van de geest.

Hier ligt dan de sleutel van de oude tijd, van de periode die men wel de periode van Isis noemde, ofschoon de grote Moeder toen nog niet werd vereerd als grote of zelfs hoofd-Godheid.

"Er is geen verschil," zo zegt men in de oudheid, "tussen man en vrouw, tussen geest en mens, mits zij hun eigen plaats innemen, hun eigen wezen uitdrukken en dit doen in samenwerking met het geheel, het doel van het geheel dienende en datgene verwerklijkende, waarvoor het geheel streeft: de band van begin tot einde."

Hier, vrienden, is dan een beeld van een rijk dat was, van een kracht die nog leeft, van een verborgen werking, waarvan ge weinig of niets zult merken, die teruggrijpt naar het begin der tijd. De krachten van dit rijk zijn magisch. En zoals eens de priesters en priesteressen van de Ring bekend stonden om de wonderen die zij deden, zo verrichten ook nu nog de ingewijden en verborgen wonderen, soms kleine en soms grotere. Maar zij treden daarmee niet meer voor den volke, zoals eens. Degenen, die behoren tot het verborgen rijk, bezitten de wijsheid, want zij zijn onderling verbonden. En met de snelheid der gedachten zullen allen samenwerkende steeds hun invloed geven, ook wanneer slechts één hunner ter plaatse is. De krachten, die zij bezitten, zijn de krachten van allen, zodra het noodzakelijk is. Ook wanneer allen zouden moeten sterven om in één mens het totaal van hun levenskracht tot uiting te brengen.

Het verborgene heeft een doel. Het doel van de eenheid en de bewustwording van de wereld; de vorming van de mensheid tot een voltooide mensheid. Een mensheid, die de laatste trap heeft betreden en die kan overgaan volgens de omschreven trappen, welke tussen het begin en de toekomst liggen van de stoffelijke gebondenheid naar de vorm der vrije energie; van de belichaming in zware stof naar het ijle en luchtige, waarbij uw atmosfeer even zwaar is als het water voor uw lichaam.

Zo zal de mensheid groeien en zal het rijk voortbestaan, omdat het priesterrijk de krachten van geest en stof verenigt, van de hoogste en lichtende sfeer en van de dichtbij de aarde liggende werkelijkheden.

Daarom zal - wat er ook geschiedt - eens de Ring worden gesloten; eens begin- en eindpunt met elkaar worden verenigd in en door een bewuste mensheid.

Het beeld, dat ik u heb gegeven wil ik afronden met de oude heilige woorden:

"Gij, kracht en Moeder,
Gij, macht en Vader, Gij zijt gescheiden en toch één.
Gescheiden en toch één hebt Gij voortgebracht en geschapen.
Gescheiden en toch één leeft Gij in alle dingen.
Gescheiden en toch één willen wij zijn en erkennen:
in de eenheid volbrengend Uw wil;
in de scheiding erkennend ons wezen, bewust van Uw
kracht, opdat Uw wezen en macht in ons mogen zijn
en wij mogen gaan door de Hallen der Rechteren,
de Hallen van het Verleden, betreden de tempels der
Toekomst en in alles zeggen: 'Ziet, één zijn zij, die
hebben voortgebracht dat, wat één is en is: Hij, Die
is Vader en macht; Zij, Die is Moeder en kracht.
Eén en verdeeld. Eén en gebonden en verdeeld en bewust.
Al in één en zonder tegenstelling; en hieruit zal onze
kracht voortkomen; hieruit is onze weg getekend; hieruit
bereiken wij ons einddoel."

Ik hoop, dat de krachten van de innerlijke zon voor u mogen zijn: vreugde; de krachten van de innerlijke maan voor u mogen zijn: aanvaarding en wijsheid; en dat uw schreden u mogen voeren tot de ogenblikken van zelfvoltooiing.